

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szabó Albert könyvnyomdáiban Kézdi-Vásárhelyt, hova úgy a lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyilvtéri cikkek stb. intézendők.

Nyilvtéri cikkek soronként 10 kr-ért közöltnék.

SZEKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — 1 r
Fél évre . . . 3 frt — 1 r
Negyed évre . . . 1 frt 50 — 1 r
Külföldre 1 évre 8 frt — 1 r
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos gumond-sorért vagy annak terfogatáért 4 krajczár.
Hivatalos hirdetések külön árszabály szerint számítanak.
Ezenkívül minden beiktatásnál 30 krajczár bélyegdíj fizetendő.

Az elkeresztelések ügye.

Már-már azt hittük, hogy a költségvetési vita a képviselőházban nevezetesebb momentum nélkül fog lefolyni. De csalódtunk. Az elkeresztelések nagy port felvert ügyével, mely kedden merült fel, egészen megváltozott a ház hangulata. A nagy egyhanguságot, mely eddig a vita folyamán a Ház üléseit jellemezte, szokatlan élénkség váltotta fel. Teljesen megváltozott a Ház képe.

A földmívelésügyi tárca költségvetése le-
tárgyalatván, kezdetét vette a vallás- és köz-
oktatásügyi budget tárgyalása. Az előadó
beszéde után felállott Irányi Dániel s rátért
az illetéktelen keresztelés ügyére, meg a
Csáky-féle rendeletre. Nyomban utána felállt
Szapáry Gyula gróf miniszterelnök s élénk
helyeslések között fejtette ki a kormány
álláspontját úgy a Csáky-féle rendelet, mint
a 68-iki törvény 12-ik §-a dolgában. A kor-
mány célja a rendelet intézkedését fentar-
tani, és annak végrehajtását kívánja. A kor-
mány nem szándékozik az 1868-iki 53. t.-ezikk
módosítását célzó javaslatot behozni, és ha
az metalan más oldalról tétetnék, ahhoz nem
fog hozzájárulni. A kormány ezentul is fen-
tartja álláspontját, melyet eddig is követett,
és ha az 1868-iki 53. t.-ezikk végrehajtása
azt szükségessé tenné, törvényhozási előter-
jesztést fog tenni és esetleg a polgári anya-
könyvvezetést javaslatba hozni. A kormány
nem kíván a vallásfelekezettek közt egyen-
lenséget, vagy egynevezett kulturharcot
előidézni. De másfelől feladata, kötelessége
a kormánynak, hogy a törvényhozás által alko-
tott törvényeket végrehajtsa, mely kötelessé-
gének a kormány minden körülmények közt
meg fog felelni.

A nagy tetszés-zaj után, mely a miniszter-
elnök szavait követte, felállott Csáky Albin

gróf közoktatási miniszter s mondott egy oly
tárgyilagos, tapintatos, kitűnő beszédet, mely
méltó arra, hogy sokáig visszaemlékez-
zünk reá.

Előadta szárazon az ügyet keletkezéséről
fogva a jelenlegi stádiumáig, kerülve minden
hangzatos frázist és szónoki fogást, és mégis
akkora hatást ért el, mely igazán ritkaság a
parlamentarizmus történetében

Nem tagadja, mondá a miniszter, mikor e
rendelet kibocsátásának eszméjével foglalko-
zott, nemcsak azon oldalról mérlegelte a kér-
dést, hogy quid juris, hanem azon oldalról is,
hogy quid consilii. Konstatálta, hogy 1868-
ban, mikor a szóban forgó törvényt hozatott,
az úgy szólván lényegtelen ellenvetések nél-
kül ment keresztül. Akkor tehát nem találták
még annak végrehajtásában azt az akadályt,
melyet most találunk. Konstatálta, hogy 1868-
óta azon eljárási módozat, melyet ő a rende-
letben általánosítani kíván, igen sok helyen
tényleg fennáll és gyakoroltatik s az eljárás-
ban nem találtatott hiteltve ütköző dolog.
Konstatálta azt is, hogy midőn a legfőbb
ítélőszék egyes elkeresztelési esetekben vég-
érvényesen ítéletet hozott és az illetőket fel-
mentette, az indokolásban mindig azt mond-
ván ki, hogy a keresztelés által a vádolt lel-
kés még nem vette fel az illetőket a katho-
likus egyházba, hanem az általános kereszt-
ténységbe: a bíróság ez indokolása ellen se-
hol semmi ellenmondás nem hallatszott. Még
számos érv alapján kimutatta a miniszter,
hogy e kérdésben a priori akadály nem volt.

Megjegyzí azt is, hogy akármilyen határozat-
tik e tekintetben az egyházi téren, az miben
sem alterálhatja sem az állam törvényének
tekintélyét, sem a felelős miniszter rendeleté-
nek érvényét. Széles ez országban mindenki-
nek kötelessége az ország törvényeinek és a

felelős miniszter rendeleteinek magát alá-
vetni és evvel szemben csak egy joga van: a
törvény ellen kérvénnyel, a rendelet ellen
panaszszal fordulni a törvényhozáshoz. A tör-
vényhozás van ezután hivatva véglegesen ha-
tározni s határozata ellen semmiféle felebbe-
zésnek helye nincs, mert ő az egyedüli és
utolsó forum, mely ily ügyekben határoz. Ez-
zal szemben a kulturharcz rémét festik elének.
Szerinte a kulturharcz semmi egyéb, mint az
állami hatalom összeütközése az illetékes egy-
házi hatalommal egyházi téren. És ha e defi-
niczió helyes, akkor a jelenben nincs össze-
ütközés és a jövőben sem lehet ezen rendelet
inczidenséből. Nincs a jelenben összeütközés
azért, mert az illetékes tényezők, t. i. a püs-
pöki kar mindez ideig a rendelettel ellentét-
ben nincs. De hát mi az a mozgalom, mely-
nek tanui vagyunk? Egy igen sajnós jelen-
ség: a katolikus egyházban a belforrada-
lomnak egy bizonyos neme.

Mint hazafi és mint katolikus — így
végzé a miniszter — egyaránt mélyen fájlal-
lom ezen állapotot, de a felelősség azért nem
engem terhel, mert nem én szítottam azt és
nem én idéztem elő.

Hogy a miniszter beszédében nyilvánuló
erélyes és önértetes hang rendkívül nagy
hatást és tetszést keltett a Ház tagjaiban, azt
e rövid kivonat után ítélve is természetesnek
találhatja az olvasó.

Csáky e beszédével azonkívül, hogy fényes
diadalt szerzett az állam tekintélyének, módot
nyújtott arra, hogy a főnforgó kérdést min-
denki tisztán és elfogulatlanul ítélhesse meg.
A miniszter tehát megérdemelte a zajos ová-
cziókat, melyekben úgy a Házban, mint a
pártkörben részesült, mert e beszédével jó
szolgálatot tett az országnak.

A „Szekelyföld“ tárczája.

Színpadai szerepléseim.

(A „Közdivásárhelyi Műkedvelő-Egyesület“ nov. 16-án
rendezett társas-estélyén felolvasta Dobay János.)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tapasztalásból tudom, hogy nincs e földön va-
lami unalmasabb dolog, mint egy hosszú, tudákos,
bölcseledő felolvasás. Ne tessék attól tartani, én
nem fogok ebbe a hibába esni; sem hosszasan,
sem bölcsen nem beszélek, mert meg vagyok írva,
hogy a ki nem tud arabul, ne beszéljen arabul.
Elregélek önöknek holmit az én műkedvelői
szerepléseimről. S ha egy-egy szép női száj bájos
mosolyra vonul, bővön meg leszek jutalmazva.

A jó Isten tudná megmondani, hogy hány éves
emberke lehettem, mikor mint kis műkedvelő elő-
ször színpadon szerepelt próbáltam. Nagy histó-
riája van ennek a dolognak; el kell, hogy mondjam.

Lehettem vagy 10 éves, midőn egy napon vándor
színészek jöttek a városba s nekünk a kolle-
gium tanulóinak jutott a szerencse, hogy karzat-
jegyekért színlapokat írjunk. A színlapok — mond-
hatom — nem voltak valami ékesek, de azért nekünk
pontosan kijártak a potyajegyek.

Ott a magas kakasúton, érzékeny szívű szakács-
nőz, ábrándos dajkák, szerelmes szobaczkák tár-
saságában szívtam be magamba a művészi ihle-
tet. A dologból az lett, hogy alig tették ki a szí-

nészek lábait a városból, a tanuló-ifjúság azon-
nal műkedvelő egyesületet alakított. A társulat
hamar nyélbe lett ütve; nem volt sem elnökünk,
sem művezetőnk, sem titkárunk, sem pénztárnok-
kunk; a legdemokratikusabb köztársaságban él-
tünk. Női szerepekre ismerős apró hölgyecskék
lettek kizemelve a szomszéd leányiskolából. Kész-
ségesen vállalkoztak, a mamák is megadták a fel-
sőbb jóváhagyást. A szereposztásnál nagy baj tá-
madt, mert hát mindnyájan szerelmesek valánk a
mi bájos kis primadonnánkba, Rózsikába, s épen
ezért a szerelmes szerepet mindenki magának sze-
rette volna elkaparítani. A szép Rózsikával együtt
játszani a szerelmest! Ez valami oly csábító do-
log, hogy készek voltunk akár vért is ontani
érette. Ontottunk is. Összefofozkodtunk s bever-
tük egymás orrát a szerep felett. Egy néhány na-
pig végenyészet fenyegette az előadást. De a mint
a karmolások begyógyultak, ismét összejöttünk.
Hosszas szóharcz után abban állapodtunk meg,
hogy a kit a szép Róza választ, az fogja az első
szerelmest vele játszani. Körülbelül 25 év telt el
ez idő óta, t. hölgyeim és uraim; most bátran be-
vallhatom, hogy én a bájos Rózsikát egy nagy
pakli bonbonnal vesztegettem meg, hogy engem
válasszon. Ugy is lett. Nagy volt az irigység, de
azért az előadás meg esett. Megesett a szó tel-
jes értelmében. Azt is elmondom, hogy miként.
De menjünk sorban.

A színpad kiérdemült ferslagokból készült, le-
pedők és ágyterítők segítségével.

A mostani hirlapírók azt mondanák, hogy
„nagy és díszes közönség“ jött össze;
akkor úgy mondták, hogy sok volt a csodalátó.
Az első jelenést együtt kezdtük a bájos Rózsiká-
val; azonban rajta annyira erőt vett a lámpa-
láz, hogy a mint a függöny nem felgördült, hanem
szétgördült, mert olyan volt annak a járása, egy
hangot sem tudott adni. A közönség egy része
kaczagott, a más meg jóakaratulag biztatta:
„Rajta, ne félj szivem!“; de bizony a mi
primadonnánk úgy hallgatott, mint egy csuka, s
végre is el kezdett pityeregni. Látna a dolgok
ilyetén állapotát, az én bátorságom is hirtelen oda
lett, én is elkezdtem sírni. S mi úgy álltunk
ketten a kaczagó, tomboló közönség előtt, könyöz-
ve, mint két tetten ért bűnös. A függönyt le kel-
lett bocsátani. Megvolt a nagy fiasco!

Szegenyünkben világgá akartunk menni, de
ebben a Rózsika mamája megakadályozott. Fel-
jött a színpadra s addig beszélt, míg ismét lelket
öntött belénk. A függönyt ismét széthúzták s má-
sodszor is elkezdődött az előadás. Ezuttal már jól
ment. Ha beleromlottunk, a függönyt összerán-
tottuk s újból kezdtük.

A második felvonás alatt meg az a kis malheur
ért, hogy egyik legérdekesebb jelenetben, midőn
az összes személyzet a színpadon volt, egy rop-
pant nagy ponyva, mely a szintér felső részét
alkotá, a nyakunkba zuhant, az egész színpad
személyzetet oda nyomva. A közönségnek kellett

A kovászna-gyulafalvi vasút megnyitása.

Szép ünnepségek folytak le mult szerdán Kovásznán és a gyulafalvi partelepen. Enapon történt meg a gyulafalva-kovásznai ipari célú vasút közigazgatási bejárása s ünnepélyes megnyitása. A közigazg. bejárás vezetője Dobieckzy Sándor volt, az államvasutak és Dunagőzhajózási társulat főfelügyelője. A bizottság tagjai voltak a közigazg. bizottság részéről: hatolykai Pótsa József főispán, szotyori Nagy Károly és Ujjvárossi József bizottsági tagok; a megye részéről alispán helyett Szentiványi Miklós főjegyző; az orbai járás részéről Hollak Attila főszolgabíró; az állam részéről Bartha Lajos főmérnök; az építők gyulafalvi telep részéről Horn Dávid tulajdonos s ezenkívül számos meghívott vendég, közöttük Bartók Károly Kézdivásárhely város polgármestere, Nagy Gyula m. kir. erdőfelügyelő, Deák Domokos földbírtokos, Veres Gyula ügyvéd a kovásznai birtokosság képviselőjében, a brassói vasutelfelügyelő stb.

A hivatalos aktus délelőtt 11 órakor vette kezdetét, midőn a vendégek a kovásznai község házában összegyűlekezvén, együtt felvonultak a „horgász” nevű savanyuvíz-forráshoz, hol a vasut végállomása van. Itt az egész társaság vasutra ült és a közséklőig ment. Általános meglepetést keltett a közséklő, mely 1200 méter hosszúságban a völgyet hegygerincével köti össze. A bejáró bizottság részint gyalog, részint lóháton követte mindenét a vasut menetét.

Itt kezdődik az a pompás, 24 kilométer hosszú vasut, mely Kovászna határát Gyulafalvával összeköti. Gyönyörű vadregényes erdők között, merész kanyarulatokban, némely helyeken 5—600 méternyi mélységek felett halad végig a vaspálya, mely ugyan csak ipari célra és nem személyi közlekedésre van szánva, de azért szilárdsága meglepő. E vasut építése Turszky építő-mérnök érdeme. Ezt a 24 kilométernyi utat a bizottság vasuton tette meg egész Gyulafalvaig s innen vissza az ugynevezett „Kommandó ház”-ig. Ezzel a hivatalos rész véget ért.

A „Kommandó ház” termeiben a vendégeket Horn Dávid szíveségéből fényes lakoma várta. Az első toasztot Horn Dávid mondotta, meleg hangon emlékeztetvén meg azon szíves segítségről, melyet nagy iparvállalatában megyénk szeretett főispánja hatolykai Pótsa József ur, valamint alispánja br. Apor Gábor ur részéről tapasztalt s bálájának olyképen vél kifejezést adni, hogy a Gyulafalvához tartozó 2 teleprek József és Gábor nevet ad, s végül elvette a főispán urat. Általános hatást keltett Horn Dávidnak a toaszt végében tett azon ígérete, hogy a háromszék megyei fő-árvaház javára tett 1000 frtos alapítványát újabb 1000 frtallal olyképen toldja meg, hogy annak kamatai a gyulafalvi partelepen elszegényedett székely munkások gyermekei felségelésére fordíttassanak. Ezután Pótsa József főispán ur emelt poharat, élte vén a Király ő Felségét. Nyomban rá Baross Gábor ipar- és kereskedelmi minisztert életét, elősorolván azon roppant eredményeket, melyeket

a vaskezü és a vas szorgalmu miniszter üdvös intézkedései hazánk iparában és kereskedelmében előidézték. Ezután egymást érték a lelkes toasztok. Eltették a megye főjegyzőjét Szentiványi Miklóst és a járás főszolgabíróját Hollak Attilát s másokat.

A kedélyes mulatságot a szentgyörgyi zenekar kitünő zenéje fűszerezte. Reggel 8 órakor az egész társaság ismét vonatra ült s visszatért Kovásznára.

Ezzel az ünnepély véget ért s az első háromszéki vasut nyilvánosan átadottat a forgalomnak.

Határsértő románok.

A „Kolozsvár” írja:

A kézdivásárhelyi román határsértésről, melyről már többször megemlékeztünk, most azt írják, hogy voltaképpen nem is annyira „határsértés”, mint a törvénynek egyenes, nyílt és kétségbevonhatlan megsértéséről van szó, midőn a román állam eltűrte és eltűri egyfelől azt, hogy a jassyi szt. Spiridon kórház eltolgálja és tulajdonába vegye Kézdivásárhely városnak a nemzetközi határrendezéskor Románia területéhez szakított azon 1010 kat. holdnyi őrs területét és ahhoz tartozó fűrész malmát, a honnan ugyanazon kórház fürdőigazgatója meg csak pár évvel ezelőtt is nem látott semmi akadályt arra nézve, hogy évről-évre néhány ezer szál deszkát készpénzzel vásároljon meg a várostól és azt a fürdőhöz tartozó parkon keresztül annak rendje és módja szerint elszállíttassa saját céljaira; másfelől pedig: hogy a Szaláncz fürdőnél őrt álló romániai határvörök és vámörök átköltözhözjenek a vízen és elfoglalják a város által állami meghagyás folytán épített őrházat, — kikergetvén abból a városi erdőort családjával együtt a szabad ég alá.

Ezt a jámbor szándékot különben Kézdivásárhely város már akkor is gyaníthatta, midőn pár évvel ezelőtt más vevők is akadtak volt, a kik hajlandók lettek volna a szóban forgó és azzal szomszédos magyarországi erdők fakészletét nagyban megvásárolni s valamely jól berendezett nagyobb szabású faúru gyártelepet hozni létre e végett, — ha t. i. a város képes lett volna az erdő alatt fekvő szalánczi fürdőt át a szállítás lehetőségét legalább a fürdőidényen kívül biztosítani.

A vevők s ezek nyomán maga a város azon sajátosságos felfedezésre jutott egy szép napon, hogy a szóban forgó erdőből kivezető rendes közlekedési út — a melyen át t. i. a város régi bérlei régi idők óta és állandóan szállították a faanyagokat Romániába, — az említett fürdő építésére a fürdőhöz tartozó park által teljesen elfoglaltnak állítattatott s csakis a fürdőbirtokosra nézve nem, a ki t. i. ennek folytán felette jutányos áron juthatott évről-évre deszkához és más építési faanyaghoz ezen erdőből.

A város eddigelé minden igyekezete dacára képtelen volt biztosítani a vevőknek a szóban forgó átszállítást, pedig — mint mondják — fel egész a román kormányig folyamodott s tudakozódott ez ügyben, — a hol is azonban nagy bölcsen

a szt-Spiridon egyházzal való magán egyezkedésre utasították.

Mindebben az a legbosszantóbb és a városra nézve legsajnosabb, hogy már eddig is sok jövődelmet vesztett részt a tulélt fakészlet kihasználása után várható fanövedék czimén, részint a szóban forgó fakészletért bevehető pénzüsszegek kamatai czimén, — pedig sok — igen sok tenni s teremtenie valója van a jobb sorsra érdemes legkeletibb határszéli iparkodó városkának, főleg a kulturális intézmények létrehozása és a már létezőknek fentartása körül. Megérdemelne tehát, hogy a külügyi kormány tisztázza és rendezze ezen ügyet, a mint hogy sikerült egy más hasonló esetben igen gyorsan és ügyesen közvetítenie. Mert hogy a román szomszédok ilyen eljárása nem áll magában, az ismeretes.

Tudva van például erre mi felénk, hogy a braszómegei Bácsfalu község csordáját épen a nyáron behajtották volt a predeali pulykatollas kucsmájú román dorobánczok egy ilyen — Romániához átszakadt — havasi legelőterületéről.

Csak úgy sirtak s jajongtak a szegény hétfalusi csángók — látva, hogy az ő szelid és jámbor „Virág” okreiket s „Rózi” tehenöket feltűzött szuronyokkal őrzik és szurkálják a vámon alóli kopár területen a nyári napnak tikkasztó hevében a vitéz dorobánczok.

Nosza volt lótas-futás és sürgönyözés főszolgabíróhoz, a vármegye alispánjához, a földmívelési miniszterhez s onnan jórészt Bécsbe s Bukarestbe, a míg végül megjött a hire, hogy a románoknak nincs igazuk, vissza kell adni a csordát.

Igen ám! De hát a „vámháborn” mit mond? — Négylába, kéréző, szőrös-bőrös szarvasmarha a mi határunkat Románia felől át nem lépheti sem élve, sem halva.

Quid tunc? ... Kitaláltuk ezt is; Budapest, Bécsben, avagy Bukarestben. Szóval ott, a hol — a diplomaták laknak ... Hajtassék vissza árkontískón-bokron — ugyanazon erdei mellékutakat követve — a csorda, a melyen át elhajtattott, — előbb az átszakadt területre s onnan aztán — ha tetszik — a pásztor hajthatja tovább. Így kerültek meg szépecskén a vámont ... S azóta békén legelnek a barmok. Hasonló sikert miért ne várhatnánk és kívánhatnánk többet is, főleg épen a fenn leírt kézdivásárhelyi fenforgó esetben?

Kézdy.

A „Kézdivásárhelyi Oltáregylet” közgyűlése.

Kézdi-Vásárhely, 1890, november 20.

Napjainkban, midőn minduntalan hangzik a panasz, hogy az emberiség a hétköznapi gondolatok, a létért folytatott küzdelemben mennyire elvállaltanodott: jól esik látni, hogy nemes lelkek kezdeményezése folytán vannak még egyesületek is, melyek épen a vallásosság terjesztését, a hivek-

minket egyenként kihuzni a ponyva-sír alól. Egyéb baj különben nem történt. A mi első műkedvelői előadásunk tehát közepesen sikerült.

Mihelyest a dicsőség mámorából kiocsudtunk, kerestük a pénztárt, hadd lássuk, a 10 kros belépti díj mennyit jövedelmezett. Amde pénztárnok és pénztár nem volt sehol! Hütlén pénztárnokunk a kasszát elemelte, akár csak posztkiszlót lett volna. Csak másnap akadtunk rá hosszas keresés után. Tördelmesen beismerte bűnét, de a pénz nagy részét már elköltötte. Jól megdöngönyöztük, orrát bevértük s aztán kibékültünk egy-egy félvéka pépes vaczkor körében. Pontosan megfizette s ezzel szent lett a béke.

Ilyen volt az én első műkedvelői szereplésem s bátran el merem mondani, hogy ez a félvéka pépes körte volt az egyetlen jutalom, melyet összes szinpadai ténykedéseimmel nyertem. Azután nem csak pépes körte, de még elismerést sem kaptam.

Játsztam én aztán is többször, de vagy a szerep nem volt nekem való, vagy én nem voltam szinpadra való, denique működésem mindig balul ütött ki. Atkom volt, hogy a rendezőség mindig félreismerte az én talentumomat s mindig szerelmes szerepeket adott nekem. Ezt a szerepet az életben elég jól játsztam, s azt hitték, hogy a szinpadon is jól fog menni.

Egyik szerepemben megesezt velem az a kalamitás, hogy egy heves szerelmi jelenet után egy virágoskört kellett hölgyemnek átadni, amde a virágot a kulisszák között feledtem. A rendező észrevevén a bajt, segíteni akart rajtam, s a mit elől kapott, benyújtotta nekem, hogy a virág helyett adjam át. Ez a valami pedig egy tollseprű

volt s én a közönség dörgő kacaja között szavaltam: „Fogadja asszonyom e csokrot, mint forró szerelmem zálogát” — s átnyújtám neki a tolluseprűt.

Máskor meg az történt meg velem, hogy a legszebb, leghatásosabb jelenetben félbajuszom leest. No már kérem, képzeljenek el egy félbajusz imádót, hogy nézhet az ki, s fogalmuk lehet arról a komikus hatásról, melyet az a közönségre gyakorolt.

Az sem volt utolsó, midőn pisztolyom — akár mint a Czibalmos Ferencz uró — csütörtököt mondott, Hütlénen kaptam az én szinpadai szeretőmet s ádáz dühvel nekirohant, pisztolyomat ráfogtam. „Halj meg, átkozott!” — kiáltam határozatosan. A pisztoly nem sült el, de azért ő meghalt s fel sem ébredett, míg a függöny le nem gördült.

Még sokat tudnék elmondani az én szinpadai malheurjeimből, melyek mind azért értek, mert mindig szerelmes szerepekre kényszerítettek. Ha Lear királyt vagy Hamletet kellett volna játszanom, ez a sok kalamitás bizonynyal nem történt volna velem, mert egy szerencsétlen apának vagy egy bölcs bolondnak ugyan ki venné rossz néven, ha félbajuszát leejti! Felveszi s felteszi, s rendben van a dolog. Ha pedig egy bolond Hamlet tolluseprűt nyújt valakinek virágoskört helyett, csak rendes dolog és seukit kacagásra nem indít.

Még csak utolsó szinpadai szereplésemről akarok egy néhány szóval megemlékezni.

Ezelőtt néhány évvel tagja voltam egy budapesti társaságnak. Ez olyanforma volt, mint a mi műkedvelő-egyesületünk. Táncmulatságok s színi előadásokkal szórakoztatá a tagokat. A mint be-

léptem, a rendező bizottság azonnal egy jeles szerelmes színészt fedezett fel bennem. Mindjárt egy szerelmes szerepet nyomtak markomba. Ezt el kell játszanom. Hiába hivatkoztam sokféle szinpadai malheuraimre, nem használt semmit. Miután mindenki azt állította, hogy kitünő leszek, magam is elhittem. Aztán meg az a gondolat, hogy egy fővárosi publikum előtt fogok játszani mint első szerelmes, hízeltet búságoznak. Megtörtént az első próba, megismerkedtem a szereplőkkel. Egy gyönyörű 15 éves leánnyal szemben kellett a szerelmemet játszanom. Én kiváló hévvel szavaltam s ő lángoló szavaimra úgy elpirult, mint a pipacs. Szóval roppant szegénylős egy kis leány volt, valóságos különlegesség a fővárosi bátorszívű nők között. S ha még azt is megmondom, hogy ez a hölgy jelenleg a magyar kir. opera egyik legünnepeltebb énekesnője, valóban csodálni lehet az ő gyermekes szemérmességét. Denique az előadás estéje megérkezett. A terem zsúfolva volt közönséggel. Megkezdődött az előadás. Az első felvonás szépen sikerült, s a mint szokták mondani, „szünni nem akaró” tapsvihar és kihívások jutalmazták működésünket. A második felvonásban jött elő azon rettegett jelenet, midőn egy nagy-szabású szerelmi nyilatkozat után hölgyemet meg kell csókolnom. A kisasszony már a próbák alatt hevesen tiltakozott a csók ellen, azt mondván, hogy ő megharagszik, ő elájul, ha megcsókolom. Nem szoktak attól a hölgyek elájulni — gondolám magamban — Ha a szinpad a való életet ábrázolja, a csóknak is valóságnak kell lennie!

A függöny felgördült. A kapott tapsoktól, elsédülve, vészt jósló hévvel kezdettem a szerelmi

nek a hitben való megerősítését tüzték ki földadatul. Hazánkban egyike az ilyenmő, áldásosan működő egyeteknek a Szentkereszt Stephánia báronő kezdeményezésére alakult „Kézdivásárhelyi Oltáregylet”. Elmondhatni, hogy ennél az egyetnél szebb, magasabb czelt bármiféle egyet sem szolgál s épen azért örömmel közöljük ez egyetnek Felséges Királynénk legmagasabb névünnepeén tartott közgyűléséről az alábbi tudósítást.

Az egyet tagjai előbb az Erzsébet királynéért tartott ünnepélyes isteni tiszteleten résztvévén, a közgyűlés 11 órakor vette kezdetét Bálint László főesperes, egyet igazgató magas színvonalon álló, ékes, meggyőző beszédével. Az egyetnek megalkulása első percétől kezdve lankadhatatlan munkásságu derék igazgatója beszédében előbb üdvözlőlvén a közgyűlést s annak elnökét, meggyőző ékesszólással fejtegette korunk vallástalan-ságát s ennek okait; majd rámutatott az eszközre, mely egyedül van hivatva e baj megszüntetésére: az igazi vallásosság terjesztésére, mely épen ez egyet feladata. Beszéde mély hatást tett a közgyűlés tagjaira, épen úgy, mint az utána következett s az egyet alapító-elnök által általános mély figyelem közt, ritka vallásos, lelkesült ihlettel előadott megnyitó beszéd is, a melyet az alábbiakban adunk át a nyilvánosságnak:

Tisztelt Közgyűlés!

Megértük megint Oltáregyletünk évi közgyűlést, s ha annak rendes folyamán kivül a multból jelentékeny eseményekről nem is számolhatunk be a tisztelt közgyűlésnek, nyugodtan mondhatjuk eh, hogy annak életében visszaesés nem történt, s halassan is, de előre törekedett nemes hivatásának teljesítésében. Jövő évben pedig a tárlat rendezése új lendületet fog adni egyetünknek, a tagoknak pedig újonnan alkalmat nyújtani a szent cél iránti áldozatkészség és munkára.

A gyűlés tárgyat képezvén az e feletti intézkedés, előre is a legbensőbbben kérem fel a tisztelt közgyűlést és általa egyetünk összes tagjait, hogy méltó lelkesedéssel vegyék fel a kínákozó szép munkát, t. i. az Ur hajlékainak díszítését és kövessenek el mindent, hogy az szent hivatásának teljesen megfelelve, mentől több szegény templomnak szükségleteit fedezze; továbbá, hogy a beszerzendő tárgyak ne csak izlésteljesek, de tartósak is legyenek és, végre, hogy a kiállítás a kor igényeinek is megfeleljen és a szemlézőket gyönyörködtetve, a további áldozatkészségre buzdítsa. Ezekben, gondolom, körvonaloztam, mit kell szem előtt tartanunk a jövő tárlat rendezése alkalmával. Keresztül vitele pedig az Ur áldásán kívül mindnyájunk odaadó közreműködésétől függ.

kettőshöz s minden következő pillanat fokozta bennem a lelkesültséget. Hölgyem szintén fölhevült s érzékeny szavakkal felelgetett vissza, s ez bennem csak fokozta az indulatot. Érzettem, hogy hatalmasan alakítok. Igazán exaltált állapotban jutottam a csókos jelenethez. Még egy néhány hatalmas kifejezés s én oda rohantam hozzá s hevesen átölelve, akkora csókot nyomtam az arcára, hogy akkorát és oly igazít még szinpad nem látott. Hatalmas tapsvihár és tetszés-zaj hangzott fel a közönség részéről, ámdé az én szemérmes hölgyem ugyancsak nem vette tréfára a dolgot; kibontakozva karjaimból, kifutott a szinpadról s ott hagyott nagy árván engem a szintér közepén. Hiában sugtam neki: „Az istenért, kisasszony, ne izéljen, hisz csak tréfa”, bizony ő vissza nem tért. Egy darabig ott álltam a szinpadon a legnagyobb zavarban s aztán mit volt mit tenni... én is kerekelt oldottam. Hajdonfölvé rohantam ki a szinpadról át a terméken, ki az utcára. A rendező mindenütt nyomomban, esengve, hogy ne tegyem tönkre az előadást, térjek vissza. De én nem hallottam semmit, a botrány szégyene üldözték. Meg sem álltam hazáig...

Soha többet meg nem jelentem a szinpadon. Ezt az egy szerepemet talán jól lejátszta volna, de a sors könyvében meg volt írva, hogy a szinpad nekem babérokat nem fog teremni. Megértettem a sors szavát s nem is léptem többet a szinpadra. Önök, tisztelt műkedvelő uraim és hölgyeim, okuljanak én rajtam. Csókra, bajszra, tollseprükre vigyázzanak!

Kötelességemnek ismerem ezen alkalmat előre is megragadva, felkérni az illetőket, hogy a templomi czikkek megszavazásakor ne tekintsenek arra, hogy azon községek nyerjenek leg'öbbit, a melyek legtöbbel járultak az Oltáregylet pénzalapjának gyarapításához, hanem azok, a melyek legszegényebbek és ennél fogva leg'egyetb szűkségük van a kérelmezendő czikkekre. Az életben is megítéljük azon egyéneket, kik az elkövetett jótéteményért viszonzatszolgálatot várnak, mennyivel megrovandóbb azonban ez az Oltáregylet szent hivatásával szemben, a mely a „legdicőségesebb oltári szentség imádása és z szegény templomok segélyezése” címet viseli. Hiszen az kifejezi annak magasabb célját s kifejezi egyszersmind azt, hogy Krisztus Urunk, ki a legdicőségesebb oltári szentségben mindig jelen van, s ki a megtestesült leg'önfeláldozóbb szeretet, mindenekfelett szeretettel követel tőlünk; az igazi szeretet pedig áldozatkész, ad folytonosan és soha nem vár érte semmit! Ha nem ily értelemben fogták fel Oltáregyletünk hatáskörét, azon esetben nem méltók arra, hogy tagjai legyenek, mert a szeretet nélküli munka, bármily buzgó legyen is az, olyan, mint egy szép alak szív nélkül, vagy egy szép hangszer hang nélkül.

Mintán mai beszédemben a tárlat eszméje és azzal összefüggésben a szegény templomok segélyezése vonul végig, nem tartom feleslegesnek annak szükségességéről is megemlékezni. Vajmi gyakran itélük meg vallásunk szertartásához tartozó templomjczikkek feleslegességét hangoztatva, hogy ha a Mindenhatót imádjuk, vajmi egyszerű öltözetben is tehetjük azt; a mennyire igaz ez utóbbi állítás, épp annyira nem felesleges, hogy egyházaunkat tőlünk kitelhetőleg szépen és izlésteljesen ékítsük fel az ur méltó imádására. Midőn kedves vendégünk várjuk és egyszersmind olyant, kinek látogatásával megtisztelve érezzük magunkat, nem követünk-e el mindent az ő elfogadására, nem díszítjük-e fel szobáinkat, magunkat, asztalunkat? szóval nem mindent vasárnapi színben kívánván-e átvarázsolni? A jó Isten imáadására felszentelt hajlékát, hol az Ur Jézus Krisztus teste és vére az Oltári szentségben jelen van, tennünk kevesebbet, mint egy hozzájuk hasonló halandó felebarátunkét? A mai kor — sajnosan — fényűzés kora, a melyben valódi verseny foly a végett, hogy egyik a másikat e részben felülmulja, hogyan lehetne tehát épen Isten házáat háttérbe szorítani? Ha mindenki a lehető egyszerűséget tűzné ki feladatául, hogy a megtakarított összeggel szenvedő, nyomorban síuló felebarátján segítsen, akkor azon arányban a templomok díszítésére szánt összeggel is lehetne azon czélra fordítani. A meddig fenti kiviétel nem leend, önként következnek, hogy első sorban az Ur hajlékait kell feldíszítsuk, mint a kitől mindent birunk, kiből mozgunk, élünk és vagyunk. Igyekezünk azonban mindenekfelett lelkünket, szívünket nemesíteni, mert csak akként fogja az Egész Ur szívesen fogadni áldozatainkat, mire, hogy általa segedelmet nyerjünk, azért szívem egész erejéből könyörögve, ezzel a mai közgyűlést megnyitom!

(Vége következik.)

Különfélék.

— **Rendőri hírek.** Egy néhány tolvajszővetkezetet sikerült a rendőrségnek a hét folyamában lefűlelni. Három csoportban működtek a jó madarak. Az első csoport altorjai Keresztély Antalné, Bartha Istvánné, Bartha Antal és Istvánból állt s ezek „csizmákban”, a második csoport, zabolai Pásztor Éva és Szász Anna, „hárszkenődkben”, csikjenőfalvi Vizi Ferenc és csikdánfalvi Kurkó Ferenc „báránýbőrben” dolgoztak, míg elleuben osdolai ifj. Szász István egymagában saját kezére csizma üzlettel foglalkozott. A tolvajok résztint a piaci árus-bódék között, résztint kereskedésekben és kocsimákban folytatták működésüket és pedig eredményesen, de kevés szerencsével. Az első csoport a 3 ik pár csizmánál már megakadt, a második meg két hárszkenőddel veszette el a lelkét, míg a 3-ik számú solo-tolvaj ambíciója nem nem is terjedt tovább egy pár ráncos száru csizmánál, s mit mondjunk a jámbor csiki atyafiakról, kik 5 drb báránýbőrért lettek „törvényes dologba keveredve”? A szerencsétlen kezű tolvajok átadattak a bíróságnak.

— **Szalutálunk.** A kalap levevése ellen Brassóban megindult mozgalom Bukarestben is visszhangra talált. A „Bukarest Tagblatt” ugyanis fel-szóllította olvasóit, hogy Brassó példáján tanulva, szüntessék meg a kalapleemelését. Kezdeményezőknek a bukaresti német tornaegylet hívja fel. — A brassói közönség most már hódol is a reform-

nak. Az első, ki a reform hívónek vallotta magát Brennerberg Ferenc polgármester volt. Ő köszönt Brassóban czivil létére először katonásan.

— **A kézdivásárhelyi jótékony nőegyesület tisztviselői kara,** elnök özv. Cserey Jánosné ő méltósága megbízásából az új cziklusra, mely tart 1890. jan. 1-től, 1893. január 1-ig, a következő tagokat volt szerencsés megnyerni nőegyleti tagokká, u. m.: zágoni báró Szentkereszt Stephánia, özvegy Cserey Jánosné, törvényszéki elnöké Ponori Sándorné (uj), ügyész dr. Kovács Gyuláné (uj), ifj. Dézsi Bálintné (uj), gyógyszer. Kovács Ferenczné, Dobay Jánosné (uj), Dobay János, Molnár Józsiásné, Elekes Béláné (uj), id. Szőcs Jánosné (uj), Benedek István alezredes, Gillyén Árpád százados (uj), Török Bálintné, Szőcs Józsefné (volt plgm.), id. Tóth Istvánné, ifj. Tóth Istvánné, Kovács Bálintné (uj), Nagy Lajosné, Szabó Mózesné, ifjabb Jakab Istvánné, özv. Bándi Imréné (uj), Fejér Antal (uj), ügyvéd Csiki Józsefné, Kovács Jankóné (uj), özv. Zoltáni Györgyné, Hegyesi Irma biztosné (uj), Kovács Dánielné (uj), özv. Nagy Mózesné, tisz. Székely Ivánné, Bartók Károly plgm. (uj), Sinkovics Ottóné, Kiss Károlyné, Damokos Mihályné (uj), mint rendes tagok, évi két forint kötelezettséggel. Vajna Dénesné (uj), Nagy Dénesné s. gy., ig. Nagy Károlyné, ig. M. Székely Jánosné (uj), Gyárfás Borbála (uj), Vajna Károlyné, Szabó Istvánné, dr. Szacsay Gyuláné (uj), dr. Sinkovics Ignácné (uj), Fejér Károlyné, Dién s Lajosné, Bánffy Zsigmondné (uj), Zayzon Lázárné (uj), Nagy Ferenczné szap, Baló Lászlóné (uj), Pongrácz Jánosné (uj), Turóczy Mózesné (uj), K. Császár Józsefné, özv. Réthi Józsefné, özv. Tóth Mihályné, Benkő Sándorné, Benkő Mariska, Szabó Albert (uj), Szabó Gézánné, tisz. Kovács Istvánné, Ambrus Albert, ifj. Tóth Dánielné, dr. Szentpétery Bálint (uj), Molnár Józsiás, Pásztohy Tiborné, dr. Pethő Józsefné (uj), Vajna (táspárné) (uj), Várnai Sándorné, Kőkösi Károlyné (uj), Benkő Béláné (uj), Wellnreiter Györgyné, Pap Adolfné, Forget Antonia (uj), ifj. Kupán Józsefné, Vertán Andrásné (uj), Feil Edéné (uj), Gábor Péterné, Török Sándorné (uj), id. Kupán Józsefné, Landt Józsefné (uj), Császár Imréné (uj), özv. Pap Andrásné, Jancsó Mózes szgy. (uj), Szabó Elekné, Szabó Sámuelné, Wértán Venczellné (uj), Wértán Béliné (uj), Mihály Józsefné (uj), özv. Tóth Gézánné, özv. Tóth Károlyné (uj), Dávid Gyuláné (uj), ifj. Császár Pálné, Császár Dénesné, Szabó Dénesné, Erdélyi Károlyné, id. Császár Pálné, Szabó Gyuláné (uj), özv. Molnár Dénesné (uj), ifj. Dávid Istvánné, dr. Sinkovics Aurél (uj), id. Jakab Ferenczné (uj), Benkő Gyuláné, Erdélyi Eliza, Baka Rebi, Dobay Lajosné, özvegy Fülöp Sámuelné (uj), Wellnreiter Jánosné, özvegy Török Ferenczné, ifj. Bándi Istvánné (uj), özv. Kovács Aronné, özv. Ficzus Mártonné, Balogh Gyula, Balogh Gyuláné, Pap Mina (uj), özv. Gróf Frigyesné (uj), özv. Idinger Józsefné (uj), dr. Szini Gyuláné, Kovács Károlyné, özv. Bartha Józsefné (uj), Száva Dávidné (uj), özv. Jancsó Józsefné (uj), id. Jancsó Mózesné (uj), Czetz Mártonné (uj), Kőllönte Mózesné, Dávid Antalné (uj), Dávid Jánosné (uj), Jancsó Gyuláné (uj), Molnár Ferenczné (uj), Novák Sándorné (uj), Jancsó Amália (uj), Kréniczky Károlyné (uj), Kádár Akosné (uj), Rákosi József (uj), Nagy Gyuláné (uj), Székely Melinda (uj), Jancsó Géza (uj), Kovács Józsefné (uj), Szőcs Mózesné (uj), Székely Málvin, Mihucz Györgyné (uj), Posztóczy Ida (uj), Szentpéteri Mariska, Kiss Albertné (uj), Mika Károlyné (uj), ifjabb Jankó Károlyné (uj), Bodó Albertné (uj), Elekes Tivadarné (uj), Szabó Józsefné (uj), Kiss Jenőné (uj), Fejér Károlyné (uj), Zoltáni Margit (uj), Bernád Anna (uj), Cseh Berta (uj), Vajda Vilma (uj), Végő Pálné (uj), Szilveszter János (uj), Barthos Károlyné, Kelemen Imréné (uj), mint pártoló tagok, évi 1 ft kötelezettséggel. Ezen kívül egyetletünk vagyonának gyarapításához szívesek voltak még járulni a következők, egyszersmindenkorra: Gróf Mikes Benedekné ő méltósága 10 frt, Mélt. Damokos Jánosné 5 frttal, Dimény Gáborné 2 frttal, Császár Lukácsné, özv. Benkő Pálné, Csoboth András, ifj. Bodó Ferencné, Vajna Lázárné, Bálint Gáborné, özv. Bánffy Farkasné, Elekes Józsefné, özv. Rápolthi Mihályné 1—1 frttal. Fogadják mindnyájan, nőegyletünk nevében, hálás köszönetünk kifejezését.

— **Helyreigazítás.** A kézdivásárhelyi jótékony nőegyesületnek lapunk 92 ik számában megjelent nyilvános számadásában főösszegül 4 frt 40 kr volt szedve 41 frt 40 kr helyett. Továbbá a 93-ik számban hibásan volt szedve a felülfizetések összege és a főösszeg, mit ezennel szintén helyreigazítunk: felülfizetésből befolyt 6 frt 30 kr, az összes bevétel pedig 23 frt. Végül ugyanezen számunkban a mult szombati fillérestélyről szóló tudósításunkban sajnos tévedés folytán Benkő István ur volt egyik rendezőnek feltüntetve ifj. Jancsó Mózes ur helyett.

— A küszöbön álló karácsony ismét alkalmat nyújt a szülőknek találó gyermekjátékokat választani kicsinyeik részére. Legkönnyebben elérik céljukat, ha oly gyermekjátékokat választanak, melyek a mellett, hogy szórakoztatják a gyermekeket, pedagógiai szempontból hasznosak is. Ohajtandó, hogy e szempontokat a szülők ne hagyják figyelmen kívül a küszöbön álló karácsony alkalmából, midőn kicsinyeiknek kedveskedni fognak. A leghasznosabb és elvitázhatatlanul legjobb játéktárgy a horgony-kőépítőszekrény. Gyönyörűség nézni, midőn a piczi kezek a kövekből hidakat, emlékoszlopokat, házakat, templomokat stb. építenek minden elképzelhető stílusban. A legnagyobb dícséretre érdemes a Richter féle kőépítő-szekrény, melyet nem tudunk eléggé ajánlani a szülők figyelmébe. A nehéz, színes kőek szilárdságát és kellemes kinézetét nyújtják a kis épületeknek. Vannak kiegészítő szekrények is, melyek szintén könnyen megszerezhetők s melyek akkora változatosságot öntnek a játékba, hogy még 12 éves gyermekek részére is hasznos szórakozást nyújt. Sőt még felnőtteket is láttunk, kik részt vettek a játékokban. Reméljük, hogy sok szülő meg fogja szerezni gyermekei számára a legcélyszerűbb gyermekjátékot: a Richter-féle horgony-kőépítőszekrényt, mely 70 krtól 5 frtig minden játékkereskedésben megszerezhető. A kicsinyek öröme bőven kárpótolja a szülőket az erre fordított kiadásért.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Ifj. Dobay János.

Hirdetések.

Sz. 4776/1890.
polg.

Hirdetmény.

A S.-Szt.-Király községben gyakorolt italmérési jogért megállapított kártalanítási összeget vonatkozólag az 1889. évi 45896. sz. igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december hó 22-ének d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Elekes Béla kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kinttűzött. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelmeztetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezennel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék 1890. évi október hó 14-én.

Ponori Sándor,
elnök.
Páll Venczel,
jegyző.

Miért kedvelik annyira a
Horgony-
Kőépítő szekrényeket?

Mert nem válnak értéktelenné egy néhány nap múlva, mint a többi játékszerek, hanem a gyermekeknek évek hosszú során át mulató és oktató foglalkozási szerül szolgál, és a hosszú időtartamot tekintetbe véve a legcélzóbb játékszerek. Továbbá, mert az igazán pompás minták utánépítése a szülőknek is kellemes mulatságot szerez és minthogy mindegyik szekrény szabályszerűen kiegészíthető.

◀ A ki ▶
egy kevésbé értékes utánzás vétele által nem akarja maga magát megcsalni az utasítsa vissza minden szekrényt melynek csomagolásán özögünk valamint gyári jelvényünk „a veres Horgony” hiányzik. — Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.

RICHTER F. AD. és tsa., BÉCS,
Nibelungengasse 4.

Szám 5461/1890.
tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhirrre teszi, hogy ovásznai öz. Kozma Lászlóné végrehajta-

tónak dálnoki Lőrincz Antal hagyatéka végrehajtást szenvedő elleni 200 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén levő Dálnok község határára fekvő, a dálnoki 530. sz. tjkvben foglalt 1028, 1029. hr. sz. alatti 437 frt, 2571/1, 2572/1. hr. sz. alatti 11 frt, 3298. hr. sz. alatti 10 frt, 3736. hr. sz. alatti 50 frt, 4239. hr. sz. alatti 1 frt, 5406. hr. sz. alatti 16 frt, 7738. hr. sz. alatti 57 frt és 8082. hr. sz. a. 116 frt becsértékű ingatlanokra az árverést a fennebb ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi december hó 3-ik napjának d. e. 9 órákor Dálnok község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékat készpénzben vagy az 1881. 60. t-cz 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság.

Kézdi-Vásárhelytt, 1890. szeptember 1.

Gaál István,
kirendelt egyes bíró.

Sz. 5480. tkkvi.
1890.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhirrre teszi, hogy dálnoki Pál János végrehajthatónak odavaló ifj. Salamon Mózesné végrehajtást szenvedő elleni 25 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén levő, Dálnok községében fekvő, a dálnoki 264. sz. tjkvben foglalt 29, 30. hr. sz. alatti 216 frt, 7921. hr. sz. a. 28 frt, az 1632 sz. tjkvben foglalt 1883. hr. sz. a. 55 frt, 5801, 5802. hr. sz. a. 29 frt, 3477. hr. sz. a. 100 frt becsértékű ingatlanokra az árverést a fennebb ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi november hó 25-ik napján délelőtt 9 órákor Dálnok község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. évi 60. törvényezikk 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t-cz 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság.

Kézdi-Vásárhelytt, 1890. szeptember 8.

Gaál István,
kirendelt egyes bíró.

Árlejtési és árverezési hirdetmény.

I. A kovászna-vajnafalvi fürdőtelepen levő „Pokolsár”, „Mikes” és „Sós” fürdők medrei és kabinjai az 1891. évi fürdő-évadra újból építendő lévén, e célból f. évi november 30-án d. e. 9 órákor Kovászna község hi-

vatatos helyiségében zárt ajánlati versenytárgyalással egybekötött nyilvános árlejtést tartatik.

Erről versenyezni szándékozik oly megjegyzéssel értesíttetnek, hogy a zárt ajánlattevők tartoznak a költségvetésileg megállapított kikiáltási árak 10%-os bánatpénzzel ellátott zárt ajánlatukat a fürdő-részvénytársaság pénztárába jelzett nap délelőtti 8 óráig annyival inkább beadni, mivel a később érkezettek nem fognak tekintetbe vétetni. A nyílt árlejtési kívánók a 10%-os bánatpénzt a tárgyalás megkezdésekor lesznek kötelesek befizetni. A zárt ajánlattevők által az elengedendő % számmal és betűvel világosan megjelölendő mindenik fürdőre nézve.

A „Pokolsár”-ra nézve kikiáltási ár	3336 frt 28 kr
A „Mikes-lobogó”-ra nézve	2500 frt — kr
és a „Sós-kut”-ra nézve	2600 frt — kr
összesen	8436 frt 28 kr.

Az építkezésekre vonatkozó műszaki rajzok és iratok, valamint a feltételek egyelőre a megyei építészeti hivatalnál, utolsó hétben pedig Kovászna község házánál — a vezérigazgató irodájában — a rendes hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Az alapmunkálat tervezetében a kiadás idejéig teendő változás a kikiáltási árt is megváltoztatván, az a műszaki iratokból előre megtudható.

II. Az Apór féle telken több párczellára felosztott villa-helyiségek a fenjelzett napon d. u. 2 órától kezdődőleg nyilvános árverés útján örök áron eladatnak.

A kikiáltási ár minden egyes párczellára 120 frt leendő, melynek 10%-át vásárolni szándékozik a bizottság kezéhez előre letétetni kötelesek.

Az egyéb feltételi pontok a vezérigazgatónál megtekinthetők.

Kovácsnán, 1890 november 14-én.

Csia György,
vezérigazgató.

Kiadó lakások.

A tanácsház szomszédságában levő Hankó-féle ház emeleti része, ugyszintén a főtéren levő — ifj. Bándy István üzlethelyisége mögött levő — Hankó-féle ház hátsó része (3 szoba, konyha és minden hozzátartozóval) jövő évi Szent-György-naptól kezdődőleg kiadó.

Uj találmányok
szabadalmaztatnak minden államban
Benedek Lajos és Társai
szabadalmi irodája által
Budapesten, Múzeum-körút 10. sz.

A nagymélt. Miniszterium által
a föltalálók bizalmába ajánlv.

Évenként 500-nál több

szabadalmat eszközöl ki.

Nyomatott Szabó Albertnél Kézdi-Vásárhelytt.